

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ РИБОЛОВЕЦ

chitanka.info

Дядо Спиро, старият въдичар, навечер слезе по пътеката към зеления вир над воденицата. Наведе се и напълни с вода гърнето, в което щеше да пуца рибките, за да ги отнесе живи в къщи и да се вият на кравайчета, когато ти пържи в тигана. Сложи гърнето на тревата, седна, натъкми си въдицата, набоде едно червейче, за което мренките щяха да си дават душиците, и почна риболова.

Зад воденицата се чуваха звънци на стадо. Слънцето трепереше в листата на върбите и захождаше. Водни кончета препускаха по гладкия гръб на тихия вир, а мренките излитаха нагоре като птички, крилете им в миг изгаряха на слънцето и те падаха немощни пак във водата.

— Всички ще ми дойдете в гърнето — продума дядо Спиро, — само пазете ред, не се натискайте! За всички има място в моя тиган.

И като стисна пръчката на въдицата между коленете си, той почна да си закусва нагоре ръкавите — да не ги мокри, защото довечера ще играе тупалката по старата му гърбина. Баба Спиновица на тръгване му поръча да се върне чистичко облечен.

— Хайде, първата! — провикна се старият въдичар и дръпна въдицата нагоре. На конеца увисна една пъргава черна витска мрянка, с червени перки и очи като мънистени зрънца от герданчето на луковитско девойче. Дядо Спиро я откачи полека от въдицата, потърка я по брадата си, за да бъде спорен риболовът, и се обърна назад — да я пусне в гърнето. Тогава мрянката го погледна със своите черни подводни очи и проговори:

— Моля ти се, дядо Спиро, пусни ме пак в тихия вир!

— Я! — зяпна учудено дядо Спиро. — Ти си можела да приказваш. Откъде знаеш български език?

— Ние, рибките, си имаме рибно училище. Моите другарки тъкмо влязоха в час, пък аз не си бях написала домашното упражнение и за да не ме тупа старият сом с опашката си, побягнах навън.

— Какво прави старият сом в училището?

— Той ни е учителят. У нас, който има най-дълги мустаци, него назначават за учител. Ох, боже, по-добре да беше ме натупал господин Сом, отколкото да лапам червейчето ти. Пусни ме бе, дядо Спиро!

— Защо да те пусна?

— Защото съм малка рибка. Искам да си походя на свобода. Виж каква съм хубавица. По целия Вит няма по-хубава мрянка от мене. В неделя ще има голям рибен събор под големия мост на село Ъглен. Там

ще играя ръченица пред кефалите, шараните, сомовете и раците. Ако ме хареса някой лапнишаран — ще му стана невеста. Ще направиме голяма сватба.

За кум ще поканиме един делфин от Черно море. И тебе ще калесаме с бъклица. А подир сватбата ще помоля моя мъж да ме заведе в океана да видя кит. Ако искаш, и ти ела с нас.

— В морето ли? Благодаря. Не ща.

— Защо? — учудено попита мрянката.

— Защото водата е мокра.

— Ех, че си глупав!

— Не съм глупав аз, щом като зная да хващам най-сладките мренки. Не е глупав дядо ти Спирос.

И пусна мрянката в гърнето. Рибката почна да се мята нагоре.

— Слушай, хей — викна тя отвътре, — ако не ме пуснеш, ще кажа на нашия съсед рака да изпълзи на брега и да ти отреже мустака! Хубаво да го знаеш!

— Стой кротко! — обърна се дядо Спирос. — Или ще те дам на котака, когато отидем в къщи.

— Ох, деденце, не ме давай на котака! Дай ме на реката! Обещавам ти да си напиша домашното упражнение. Олеле, майчице, че тясно гърне!

— Нищо, нищо, дядовото мренче. Пък аз ти обещавам да не ти вземам наем за гърнето.

Рибката дълго се мята и отмалня. Притихна. Дядо Спирос хвърли въдицата отново и почна да си мисли как ще я занесе жива, как ще нагрее тигана, как ще отъркаля мрянката в брашънце и когато се зачерви и свие като кравайче в маслото, ще я изнесе навън под лозницата да изстине...

Тъкмо в туй време по пътеката тичешком пристигнаха две немирни момчета. Те носеха един капан, а в капана се мъдреше стар плъх, с опашка цял лакът дълга.

Като съзряха въдичаря, момчетата си пошепнаха нещо, скроиха една поразия и тихо пристъпиха зад гърба на стареца. Стигнаха до гърнето. Едното бръкна в гърнето и измъкна мрянката, а другото пусна плъха на нейното място. След като свършиха тая работа, немирниците побягнаха нагоре към воденицата, спряха на моста и почнаха да се

карат кой да вземе мрянката. Дълго се караха и най-сетне решиха да я пуснат отново в реката — за да не си развалят приятелството.

Да видиме сега какво става с плъха. Като влезе в гърнето, той налапа вода и почна да вика:

— Помощ! Спасете ме, че загивам!

— Нищо няма да ти стане! — обърна се дядо Спирос, който мислеше, че мрянката вика, и бръкна в гърнето да си я попипа. Но щом се потопи ръката, набута нещо космато. Измъкна го нагоре и изтръпна от страх: рибката се превърнала на плъх.

— Магьоснице — извика старецът, — ти си се превърнала на плъх, но аз зная, че си рибка, и ще те опържа в тигана.

— Опържи ме! — обади се от вира същинската мрянка, която свободно си плуваше в дълбочините.

— И ще те изям!

— Изяж ме! — повтори рибката.

В туй време се показа от водата един рак и запълзя по гърба на дядо Спирос да му реже с ножиците си мустака. Дядо Спирос грабна гърнето с плъха и се затече към къщи.

— Брей, че тежки години настанаха за нашето племе! — разсъждаваше плъхът в гърнето. — По-напред ни ядяха само котациите, а сега почнаха и хората. Няма спасение!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.